

petita població com Sant Hilari tingués aquella vitalitat i activitat que augurava un futur...que potser encara no ha arribat.

D'entre els programes ara derco el de l'any passat, el de 1980. El fullejo i em deixa una mica desanimada perquè sembla que vulgui ésser la mínima expressió del que havia el programa de Festa Major. Diu tan poca cosa...!. Gai rebé res.

1928....1980, més de mig segle. Sant Hilari ha conegut la "II revolució industrial": fàbriques i més fàbriques, augment del nivell de vida, cotxe per a tothom... Les antenes dels televisors han crescut, disortadament, en proporció inversa a la dels arbres... Sant Hilari s'ha transformat en un nucli de població important; també ha conegut l'ensenyament per a tothom i les noves generacions han tingut accés a la cultura, i és per això que frapa més veure com allò, que havia estat un mitjà familiar de comunicació dins del poble, es perd meserablement i passa a ser un parell de fulls sense vida, sense interès.

Margarida FABREGAS

POESIA

La sala gran és plena de flaire i rialles. Amb blau de la bugada, les blanques estovalles fan resaltar les cares vermelles i lluent de les alegres noies, dels baladrers parents. De les soperes puja la boira de la sopa i tèrbola s'aplana quan amb el sostre topa. I l'escarola brilla com d'una cornucòpia les fragmentades corbes. De la collita pròpia és el farcit de peres que neden en la salsa. La innúmera quitxalla cinicament trasbalsa les coses endreçades fins que no en queda un tros sencer. Sota la taula grinolen per un os l'esquàlida canica i un foraster basset i una ferotge gata, de nines amb verdet. I una forçuda mozza de colzes cantelluts, rígidament cossada i de badius peluts, bleixant d'angúnia porta la monstruosa plata amb una llebre, com un dia la safata amb l'ensagnada testa, la bella Salomè. Se fon el pa de fleca a llesques sense fre. I encara després vénen els ànecs i capons replets de prunes seques i en abundor segons la tradició prescriu. I encara ve un cabrit esquarterat i al forn bàrbarament rostit. La dringadera augmentada de gots i de coberts. Els ulls que no s'adormen, fulgulen massa oberts. Les galtes són lluentes del riure i del menjar. Un pit de dona salta del giravolt que fa quan un compare irònic de falsa rialleta pessiga la veïna amb la subtil palleta d'una cadira. Xisclen les noies bojament sota les manotades calmoses del jovent. A un cap de taula, sòpit, el vell embriagat solemnement sacseja el golf embotornat. Al'altre cap, serena, vigila la padrina. A fora, la quitxalla molesta la pollina o s'embutxacava fruita. Augmenta el rebombori que degenera prompte en bacanal desori quan se destapa la garrafa d'aiguardent. El vell, desensonyant-se, reclama enteniment.

Guercau de LIOST

Guercau de Liost, pseudònim literari de Jaume Bofill i Mates. Olot 1878-Barcelona 1933. Poeta, polític i periodista. Estudià Dret i Filosofia a l'Universitat de Barcelona. Les característiques que predominen en el seu estil són: agudeses d'observació, precisió idiomàtica, contenciós i distància en front de l'objecte, detallisme preciosista, imatgeria rutilant i, sobre tot, l'absorvent fidelitat a un món i a un paisatge.